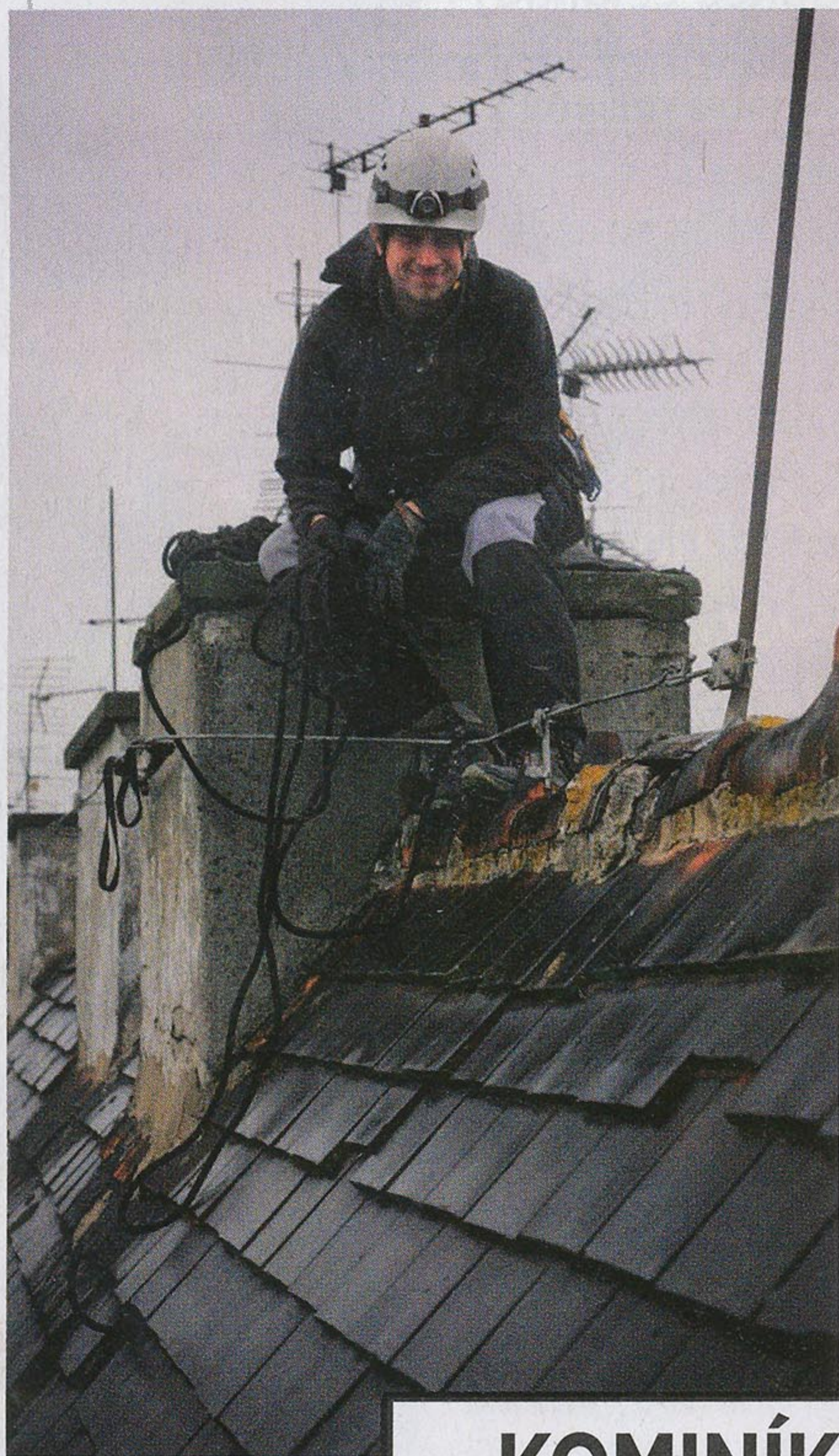

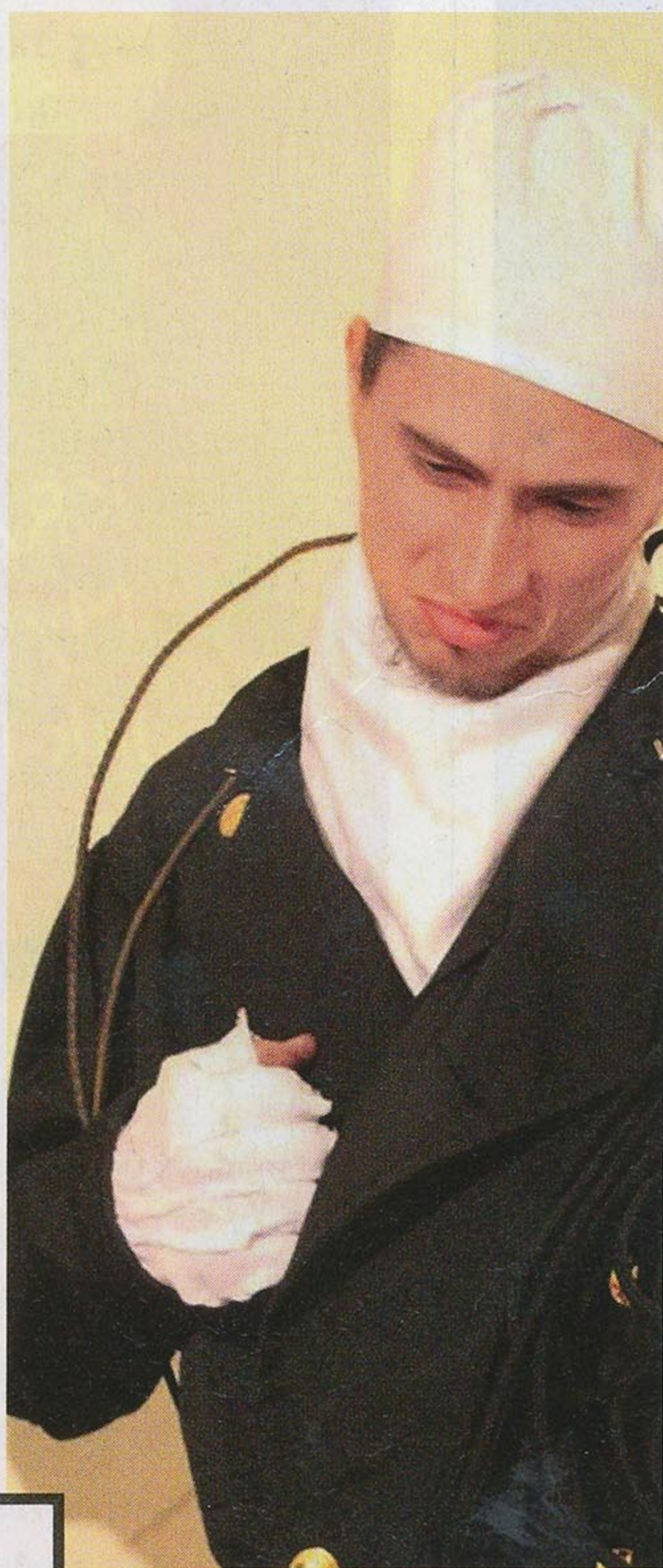
ŘEMESLNÍCI S diplomem

Socioložka vyrábí látky, divadelník je kominíkem, vystudovaná farmakoložka září s bedýnkami, bývalý programový ředitel staví kamna a bývalá headhunterka tvoří náramky... Co vede vysokoškoláky k tomu, že se vyučí řemeslo, které je úspěšně živí.

TEXT: BLANKA KUBÍČKOVÁ

KOMINÍK

JAN NEUGEBAUER, BRNO Z DIVADELNÍKA KOMINÍKEM

Chtěl jsem si udělat odstup od divadla, abych se něco nového a užitečného naučil. Rád lezu na střechy a miluju ty výhledy, vítr... Kominičina má poetiku (kromě výšin a nošení štěstí) i brutalitu (otevřít díru do zdi a montovat roury). Lze se jí snadněji živit než divadlem, je více manuální, s fyzicky přítomným výsledkem práce. Jako kominík preferuju bicykl, a tak se při práci hýbu, považuju ty fyzické nároky za zdravé. Nechci sedět za obrazovkou, dělat v pohostinství, nebo prodávat blbosti, kterým nevěřím.

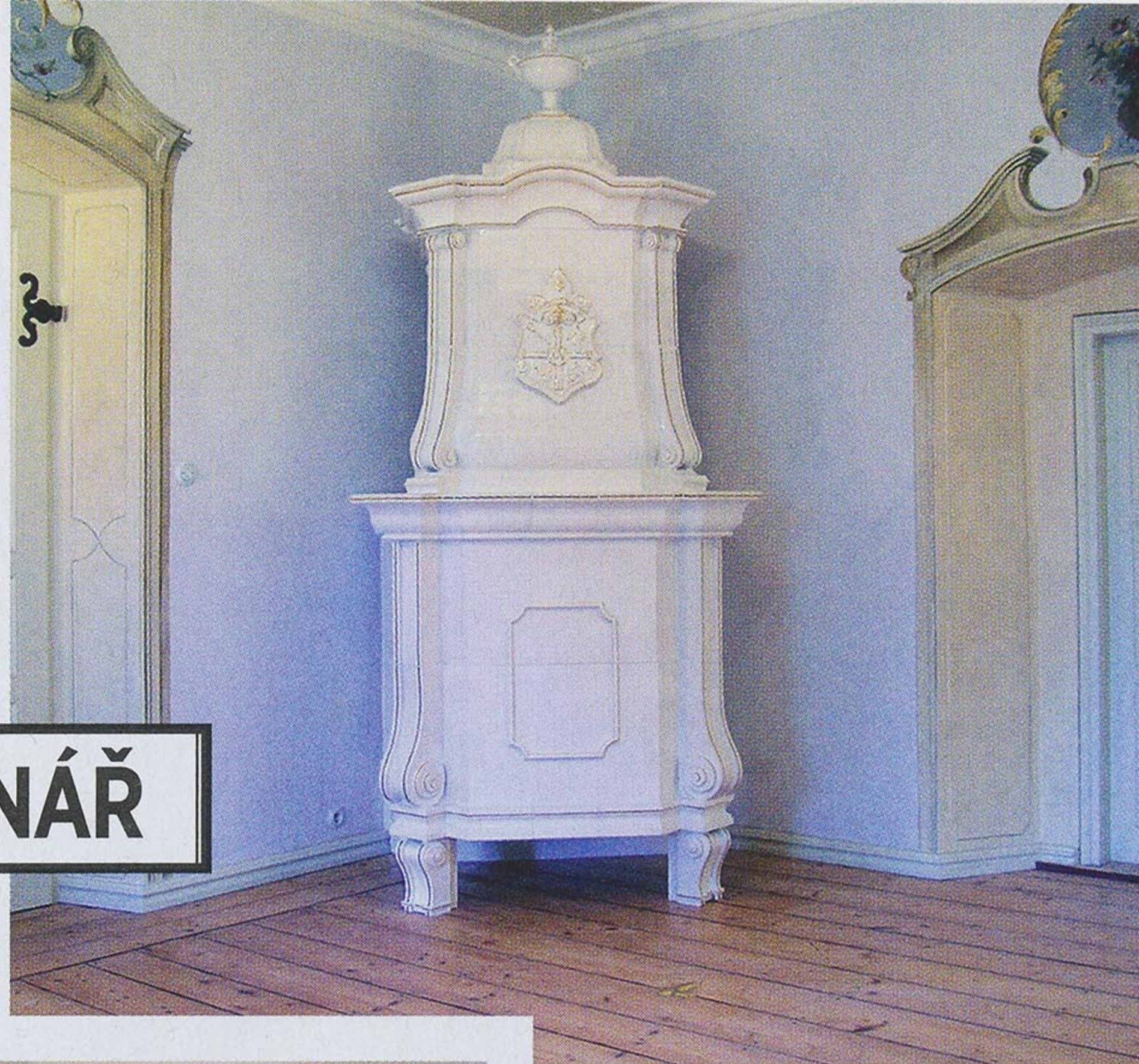
Proč jsem to všechno chtěl změnit? V divadle je moc emocí. Samá dramata... Potřeboval jsem něco bez nich. Také jsem chtěl poznat tak vynášený normální život, ty dělníky a domácnosti. Hledal jsem štěstí v práci. A hlavně řemeslo jako dovednost rukou, tedy zručnost. Až později se ukázalo, nakolik tkví úspěch i ve vystupování, dochvilnosti a i logistice, jakožto schopnosti si zorganizovat práci, dopravu, pomoc, provoz... Svou osobnost.

Začátek byl těžký. Pocit nedostatečnosti, velká snaha, špatná technika. Od toho jsou to asi začátky. Svět mi velké překážky nekladl – lidé na kominíka reagují většinou pozitivně. A určitě jsem měl dobré i to, že mě nápad nic nestál. Kominičina má vstupní náklady nízké, pár desítek tisíc. Takže ta nejistota není ohrožující a vlezlá. Důležité bylo, že mi byli dáni dobří rádcí – Tomáš Mach, Jarek Pytela, Ruda Formánek. Děkuji, že mi před těmi šesti lety pomohli. Dnes se už věnuju spíše opravám komínů (vlozkování, dostavby) než kontrolám a čištění. Divadlu se každopádně věnuju nadále.

KAMNÁŘ

Bylo to šťastné rozhodnutí. Potkal jsem ve škole totiž svého současného kolegu, který mi byl a je v kamnařině velkou inspirací i vzorem. Později jsme spolu také založili Zámeckou kamnářskou manufakturu a tu teď

LIBOR SOUKUP, JINDŘICHŮV HRADEC Z ŠÉFA VYSÍLÁNÍ KAMNÁŘEM

Nápad stát se kamnářem jsem v hlavě nosil dlouho, možná deset let. Několikrát mě během té doby „tukly do nosu“ informace o možnosti doplnit si vzdělání a udělat si výuční list v tomhle oboru. Žádný jen trochu zodpovědný člověk přece neskočí do významné životní změny naslepo! Nelitoval jsem volných víkendů a pracoval na své budoucí profesi předem, abych eliminoval rizika. Ale počítal jsem zároveň s tím, že mohou přijít období nejistoty a neúspěchů. Proto jsem chtěl mít na startu nějaké rozumné energetické a finanční rezervy. A ještě jedna věc pro mě byla v začátcích hodně důležitá. Měl jsem úžasnou podporu své ženy a blízké rodiny. Bez téhle devízy by to vše bylo o mnoho těžší, ne-li nemožné.

Proč jsem se k tomu rozhodl? Mohl bych odpovědět, že změna je život, mohl bych obsírně mluvit o tom, že byl program regionálních studií Českého rozhlasu, který jsem pomáhal téměř 20 let jako šéf vysílání spoluvytvářet, postupně omezován a centralizován, aniž bych měl možnost to zásadně změnit. Mohl bych se zmínit o únavě a těžkém hledání motivace... A mohl bych také mluvit o dlouhodobé touze naučit se řemeslo, které voní ohněm a kamnářskou hlínou. Jenže nebyl to jeden konkrétní důvod, ale množina dlouhodobých i akutních hybatelů, které v jednu chvíli prolomily hráz mého váhání a nerozhodnosti.

postupně rozvíjíme, což platí i pro naše přátelství.

Nikdy předtím jsem se řemeslem neživil. Nijak zvláště jsem se toho ale nebál. A abych řekl pravdu, tehdy i teď mi bylo úplně jedno, do jaké škatulky spadá činnost, která mě zajímá a ve které chci být dobrý. Ať dělám cokoli, musím to dělat naplno a tak, abych byl s výsledkem spokojený. Nemám rád žvanily a verbální akrobaty, kterými se svět kancelářů hemží. A jsem moc rád, že na tom, co dělám teď, se nic moc „okecat“ nedá.

Vymyslet dobře fungující kachlová kamna je docela komplikovaná disciplína a potřebujete, aby vám při ní dobře fungovala hlava i ruce. Musíte umět jednat se zákazníky, být invenční a vymyslet ten správný design do toho správného prostoru, musíte být schopni se vypořádat s technickými výkresy, zhmotnit své představy do 3D vizualizací, vytvořit rozpočet, sepsat smlouvy a pak to celé postavit tak, aby topidlo fungovalo, jak má. Odměnou za to mi je radost, svoboda, vzrušení, pocit smysluplnosti a samozřejmě i obživa.

Jsem za tuhle změnu rád. Posunul jsem se ve svém životě dál a to je určitě dobře. To, co by jiný vysokoškolák možná vnímal jako společenský pád, vidím jednoznačně jako osobní vzestup. Všem, co mají nějaký nesplnitelný cíl nebo sen, bych poradil, aby se pokusili o jeho naplnění. Život není nekonečný, a čím dříve se odhodláte, tím lépe. Je přece jasné, že takové to chlácholivé „nikdy není pozdě“ pro mnohé oblasti neplatí...

Jedna z mnoha realizací Zámecké kamnářské manufaktury, kterou Libor Soukup založil společně s kolegou Vítem Peškem

BEDÝNKÁŘKA

České bedýnky od Evy Urbanové jsou plné dobrot z českých farem. „Prostě miluji vše české, co vzniklo u nás podle tradičních receptur a necestovalo půlku světa v kdovíjakých podmínkách,“ říká Eva.

EVA URBANOVÁ, PARDUBICE Z FARMACEUTKY K BEDÝNKÁM

Zranila se nám dcera. A vážně. V tu chvíli nebylo nic důležitějšího než jí pomoci. Musela jsem si přerovnat priority. Změnit běh věcí...

Na ten okamžik si pamatuju přesně. Seděla jsem v kuchyni a zvolala na manžela: „Mám to! Vím, co budeme dělat!“ Bylo to 11. dne v měsíci, podvečer. Seděla jsem u stolu a radovala se jako malá holka. Za pár týdnů jsem už ladila první prototypy bedýnek a hledala výrobce. Jsou to čtyři roky zpátky.

Vystudovala jsem chemii, protože mě vždy lákala podstata věcí. Životní cesta mě zavedla do farmacie, kde jsem působila jedenáct let. Miluji lidi, cestování, spojování, doporučování, ochutnávání atd. Stále mě to táhne do přírody, za vůní lesa, jen tak se rozběhnout po rozkvetlé louce, protože u nás je prostě krásně. A tam někde vznikl nápad vyrábět bedýnky plné dobrot.

Navrhla jsem si tři velikosti poctivých bedýnek ruční výroby, Dodnes do nich vkládám lístek: Tuto bedýnku Vám připravili Eva a Josef. Nejčastěji jsou České bedýnky vyrobeny z voňavého smrku či borovice z českých lesů. Dokážeme na přání vyrobit kolekce i z jiných materiálů, jako je topol či dub. Originální poctivá bedýnka prochází pečlivým výběrem jak materiálů, hřebíčků, ale i lepidla. Musí být opravdu bytelná.

Náplň tvoří trvanlivé lahůdky a mnohdy mají naplněné bedýnky i přes několik kilogramů. Při výběru potravin preferuji vše, co vzniklo u nás podle tradičních receptur a necestovalo půlku světa v kdovíjakých podmínkách. Pečlivě vybírám poctivé výrobce a studuji složení lahůdek na etiketách. Kvalita je u nás vždy na prvním místě, proto klademe důraz na dobře vysušený materiál. Bedýnky rozdávaly radost i významným osobnostem, reprezentovaly naši zemi například i v Japonsku, Číně, Mexiku, Argentíně a Chile.

Nebudu tvrdit, že jsem měla na růžích ustláno. Skočila jsem do vody, plavala a občas

jsem se i topila. Ale pak vám přijde nádherné hodnocení, poděkování za krásnou kolekci a vy jdete opět o kousek dál... Po kalamitě v obchůdku téměř před rokem, kdy jsem přišla o vše, se nyní snažím postavit opět novou firmu. Dodnes se divím, kde na to беру vnitřní víru, energii a odolnost.

JANA PELÁNOVÁ, PRAHA OD SOCIOLOGIE K LÁTKÁM

Sesypalo se mi tělo. Byla jsem unavená, vyčerpaná, bez jiskry... V práci, kterou jsem dělala do té doby, jsem se cítila vyhořelá. Najednou jsem cítila, že hlava už si opravdu potřebuje odpočinout. A tělo mi to dalo najevo.

Jsem vystudovaná socioložka a dělala jsem v neziskovkách na pozici PR a tiskové mluvčí. Jenže pozice v korporátu mě nikdy nelákala. A teď bylo jasné proč.

Vyčerpávající práci jsem vyměnila za šití látek. V mých sedmadvaceti to znamenalo setkání s jinou realitou, než ve které jsem do té doby žila. Předtím jsem skoro výhradně cvičila své kritické myšlení.

A proč zrovna vyrábění látek? Je to práce rukama, kreativita, fantazie. Začínala jsem od nuly. Měla jsem pocit, že rozumím tomu, jak mohu oslovit lidi a že jim umím nabídnout něco, co zatím na českém trhu není. Sama jsem byla svými designovými látkami v bio kvalitě tak nadšena, že jsem si nedokázala představit, že z toho nebude nadšený celý zbytek šicí komunity.

Až postupně mi docházelo, s jak velkou nevědomostí jsem do podnikání vstupovala. Zároveň ta nevědomost byla určitě výhodou – nevím, jestli bych kdy sebrala odvahu, kdybych tušila, kolik práce se za tím vším skrývá. Nejspíš ne... Měla jsem kliku, že jsem nezačínala s vidinou jednoduchého zisku. Peníze pro mě byly až na druhém místě a vlastně pořád jsou.

Mám za sebou pět let téhle práce. A? Dnes je mi 33 a určitě nikdy nebudu litovat, že jsem se pustila na svoji vlastní cestu. Jsem člověk, kterého baví se učit a vedle mých vlastních dětí je moje firma Kdotokdyslyšel tím nejlepším učitelem.

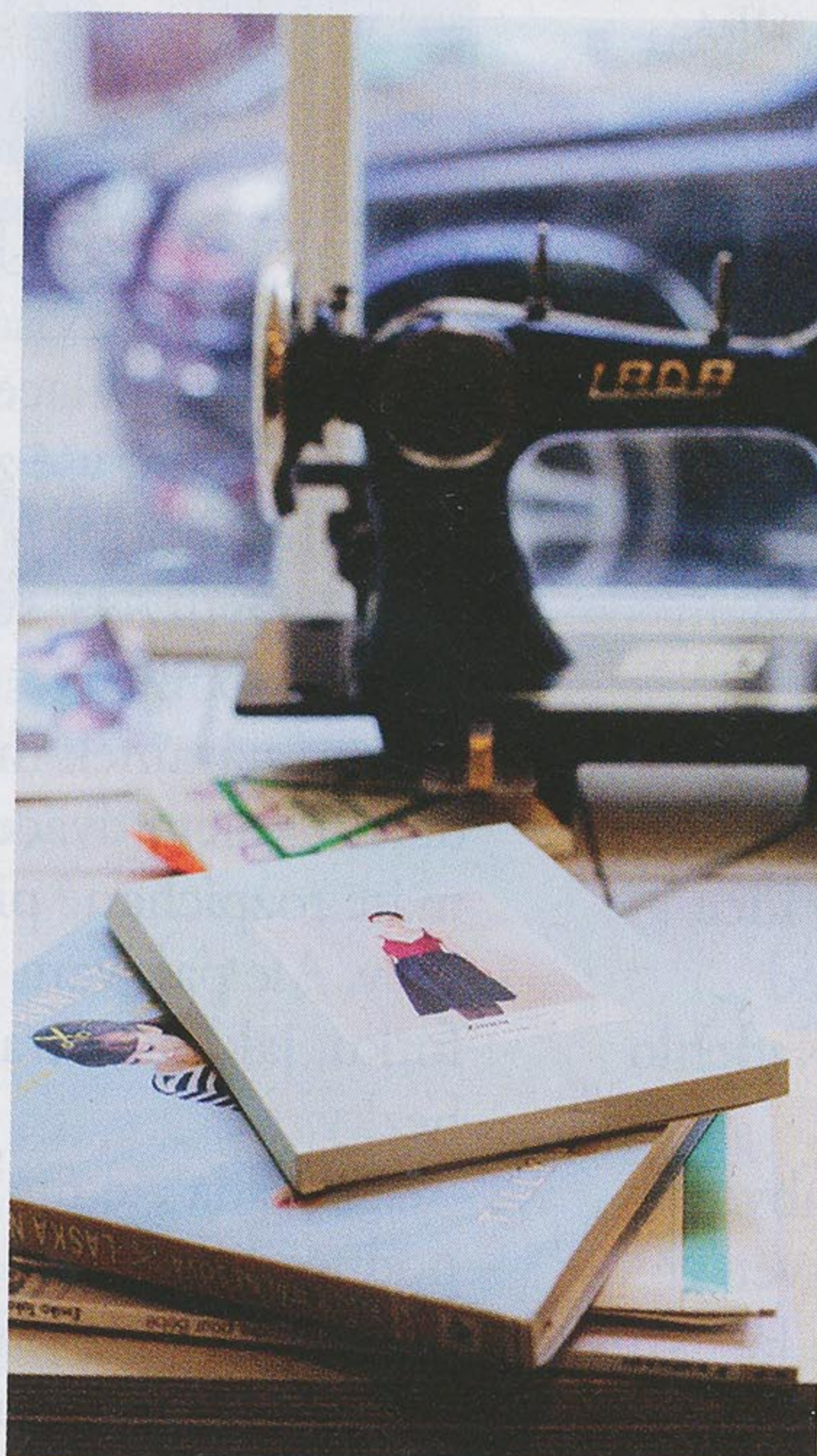
Výzev je hodně, a ačkoli je náš e-shop s látkami (stejně jako šicí kurzy v naší sdílené šicí dílně pokoj č. 10) poměrně dost úspěšný, výzvy asi nikdy neskončí. Nemám nouzi o nápady, kam nás posouvat, a věřím, že se mi podařilo dát dohromady hodně dobrý tým lidí, se kterými se nám to podaří. Za ten risk to zkrátka stálo!

„Šití je z mého pohledu nejkrásnější koníček vůbec – ten fascinující proces vzniku, kdy jde vše postupně, svým tempem... Šití mě učí být v přítomném okamžiku a věnovat práci veškerou pozornost,“ říká Jana.

KREJČOVÁ

Spolu s látkami, které dováží a prodává pod značkou Kdotokdyslyšel, má i sdílenou šicí dílnu Pokoj č. 10. Místo, kde probíhají šicí kurzy a kam si můžete přijít jen tak šít.